

[Alfred Jensen.]

her er foreslået, og på en sådan måde, at militarismen får større indflydelse i Danmark, end den tidligere har haft. Hvis det er tilfældet, forstår jeg så udmærket, at ministeren og andre tager på mit indlæg, som de har gjort ved denne lejlighed.

Aksel Larsen: Jeg må give den højtærede forsvarsminister en kompliment, fordi han i hvert fald har forstået en del af det, jeg sagde. Den højtærede minister gav udtryk for, at jeg åbenbart mener, at de nye krigsødelæggelsesmidler, atombomber, brintbomber og langtrækkende, fjernstyrede raketter, gør ethvert dansk forsvar håbløst. Det mener jeg ganske rigtigt, og det glæder mig, at det er trængt ind til ministerens bevidsthed, at jeg mener dette. Men det ville glæde mig endnu mere, hvis ministeren, der ikke synes at være af samme opfattelse, ville forsøge at komme med noget, der lignede en bevisførelse eller sandsynliggørelse af, at det kan nytte noget med et militært dansk forsvar.

Det er vist rigtigt, hvad det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft har sagt om mig, at jeg i nogen grad har benyttet udtryksformer og gjort mig til talsmand for paroler, som har været benyttet af det radikale venstre tidligere. Dog tror jeg ikke, at det ærede medlem i den henseende kan sammenligne mig med dr. Munch. Men det er rigtigt, at jeg har spurgt: hvad skal det nytte? Jeg føler trang til her at understrege, at jeg ikke, som adskillige aviser har refereret, har sagt: hvad kan det nytte? men at jeg sagde: hvad skal det nytte? Jeg føler også trang til at understrege, at det var det, Hørup sagde i sin tid, da han kæmpede imod Københavns befæstning; han spurgte: hvad skal det nytte?

Jeg forlanger, at de, der går ind for, at Danmark skal have et militært forsvar, skal komme med en argumentation for, at det nytter noget, og hvis de ikke kan bevise, at det nytter noget, synes jeg, de må erkende, at man skal lade være med at give pengene ud til det. Det, der er min opfattelse, er, at et land med Danmarks geografiske beliggenhed, et land med Danmarks territoriale udstrækning, befolkningstal og økonomiske ressourcer ikke er i stand til at forsvare sig, hvis det bliver

indblandet i en storkrig, og ikke er i stand til at blive beskyttet, heller ikke af sine allierede, hvis det bliver indblandet i en storkrig. Jeg gør igen opmærksom på, at jeg ikke kan se, at der findes andre muligheder for, at Danmark kan komme i krig, end den, at det bliver indblandet i en storkrig, og det, der i den henseende er mest tænkeligt, er vel nok desværre en storkrig mellem øst og vest.

Det ærede medlem hr. Gøting havde jo ikke forstået ret meget. Han troede, jeg havde sagt, at vort medlemskab af Atlantpagten kunne sammenlignes med, at man tegnede en brandforsikring i et selskab med den risiko, at så gik der ild i andre huse. Det har jeg slet ikke sagt. Jeg har sagt, at det, NATO-magterne har lovet os, og det eneste, de kan love os — og i den henseende er jeg ganske enig med forstander Haugaard — er repressalier mod den, der måtte angribe. Repressalier, det ville svare til, om et brandforsikringsselskab lovede ikke at erstatte skaden, hvis der gik ild i mit hus, men at stikke ild på andre huse. Det betyder altså ikke, at der tilfældigvis kom til at gå ild i andre huse, men at brandforsikringsselskabet stak ild i andre huse som repressalie, fordi der gik ild i mit hus. Det er det, der er forholdet med hensyn til Atlantpagten og med hensyn til Danmarks stilling, og jeg er aldeles overbevist ikke alene om, at et dansk militært forsvar i de moderne angrebsvåbens tid ikke kan nytte, men også om, at et militært forsvar som det, vi har, eller som det, man her foreslår, mest sandsynligt vil gøre skade og nedkalde ødelæggelse over vort land. Ja men, bliver der sagt, der er da ingen, der kan føle sig truet af Danmark, for vi vil kun forsvare os. Det er dog en bekendt sag, at Atlantpagten førende og hidtil dominerende stat, Amerikas Forenede Stater — det er muligt, at Vesttyskland senere vil blive mere dominerende — i Atlantpagten's første år ustandselig gennem sine militære sagkyndige og statsmænd erklærede, at formålet med Atlantpagten var, at de europæiske lande skulle tage det første stød, så Amerika havde større chancer for at forberede sit forsvar.

Det turde også være en kendt sag, at man arbejder på at udbygge en radarkæde fra Nordkap til Tyrkiet, og at denne radar-